

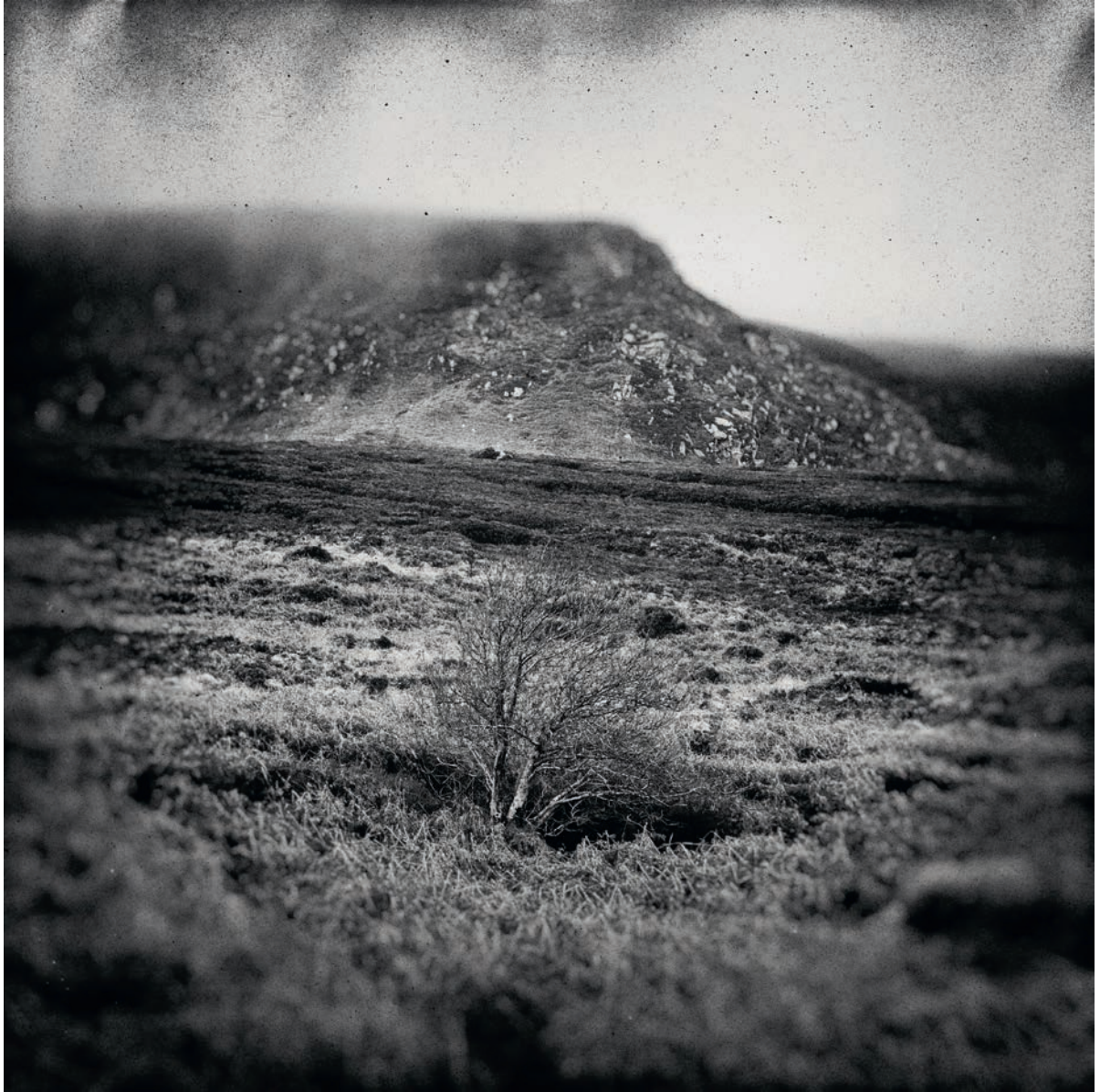
dagboek

ochtendzon
het satijnblauwe
in kraaienvleugels

net boven het oppervlak
een waterlelie
met nog rozige randjes

meinacht
in de lichtbundel van de auto
een berm vol daslook

sneeuwvlakte
de oranje vlek
van een zwanensnavel

nieuwe maan
in de holte van een knotwilg
een leeg nest

winter
het schaakbord op het plein
helemaal wit

Bretagne, Carnac

winterse avond
op elke menhir
slaapt een raaf

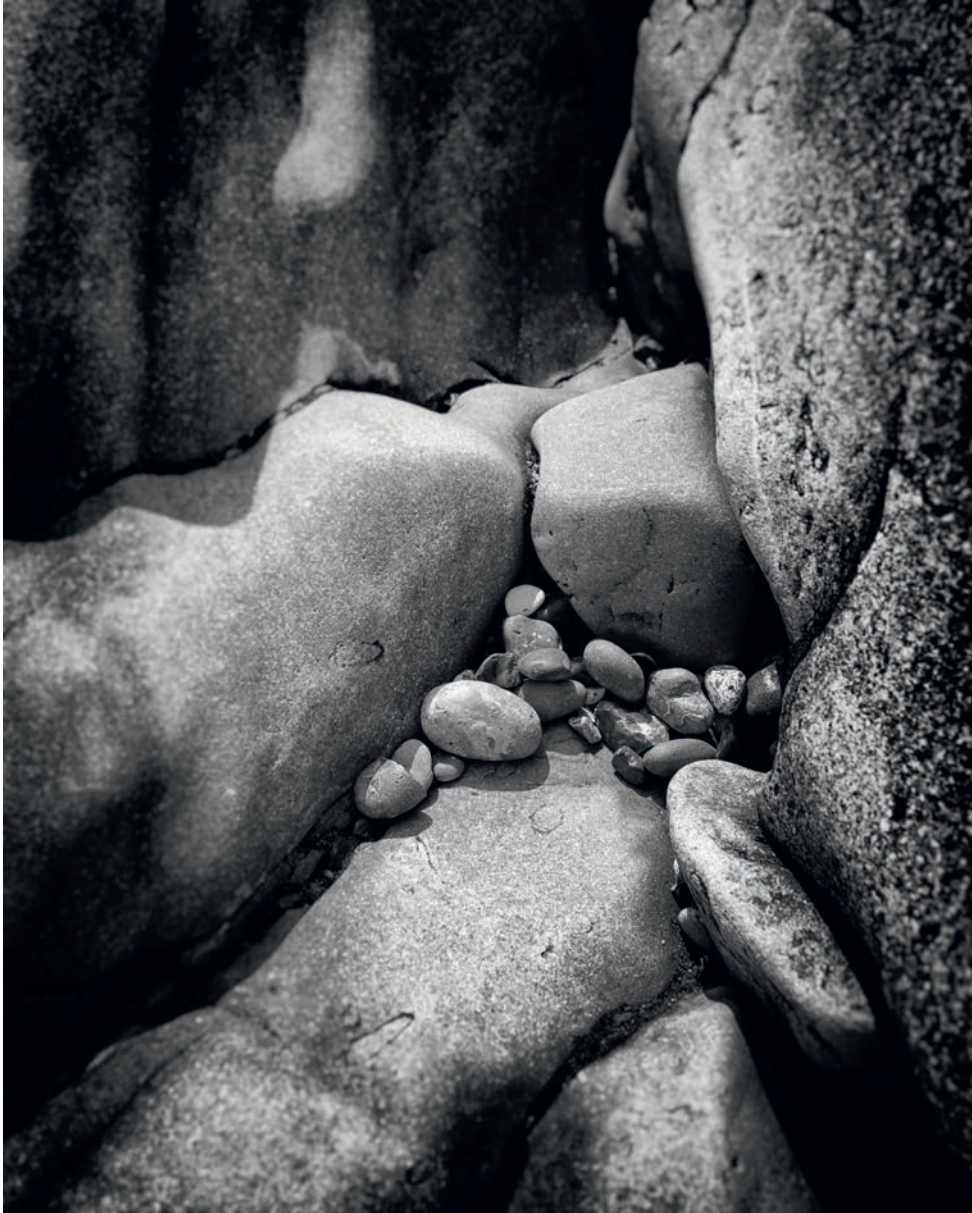
zoals elke avond
schuurt de ezel zich
aan de unieke megaliet

heel voorzichtig
landt het vlindertje
op de schuine menhir

zomervakantie
uit het hunebed
klinkt zacht gefluister

de oude luchthaven
een mereljong
slaat zijn vleugels uit

storm op komst
het zachte aantikken
van zeilbootjes

Ontwaken

Zoals elke laatste vrijdag van de maand zaten we samen op de flat van Jos. Deze keer was het thema 'de zee'. Marie stelde La Mer van Claude Debussy voor, een werk dat we uiteraard kenden. Haar toelichting van de keuze gaf er echter een bijzondere dimensie aan. Ze had het stuk voor het eerst gehoord toen ze als zestienjarige werkstudent in een hotel in Oostende werkte. In de kamer van een stel dat ze moest wekken en ontbijt op bed brengen, vroegen ze haar een cd op te zetten met La Mer. Dat was hun ochtendritueel: langzaam wakker worden met Debussy op de achtergrond en dan een prima ontbijt. Toen ze merkten dat de muziek haar raakte, nodigden ze haar uit om even te blijven luisteren. De kamer lag aan de zeedijk, met een 180°-uitzicht op de zee. De combinatie van het uitzicht en de muziek was onvergetelijk. La Mer is sindsdien een van haar lievelingsstukken.

Fred verraste ons met een fragment uit L'Amour de loin, een opera van Kaija Saariho. Het werk was nieuw voor mij en ik was er ondersteboven van. Wat een origineel en indrukwekkend stuk, met een meesterlijke, kleurrijke textuur van instrumenten en elektronica.

Zelf stelde ik de Four Sea Interludes van Benjamin Britten voor. Hoe vaak ik het stuk ook beluister, het blijft me raken. Dat ongrijpbare en onzegbare van de muziek, die sonorische ambiguïteit tussen actie en rust - hoe moet ik het omschrijven? Brittens werk is voor mij een parel op de kroon van de 20ste eeuwse muziek. Hilde en Fred kenden het stuk en konden het waarderen, maar zonder mee te gaan in mijn vervoering. Ik vroeg mij af waarom het mij zo diep blijft raken. Misschien roept het - onbewust - een herinnering op aan een ervaring uit mijn kindertijd, tijdens onze jaarlijkse gezinsuitstapjes naar zee.

*zomermorgen
plonzende kinderen
wekken de zee*